

**Bratsko si
deliti, kak je
tou napravo sv.**

Martin

STR. 3

**Radi majo
svojo krajino**

STR. 4

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 24. januarja 2013 ☼ Leto XXIII, št. 4

Sombotelški ples s porabskimi plesi

Skoro dva kedna po začetki fašenskoga kajta je na našom konci Madžarske na gnauk telko snega spadnilo, ka so mogli več poštij dozaprejtj pa so ništerne vesnice vkraj od sveta odrezane bile. Slovenci v Somboteli so tō flajnsno poslušali, ka od vrejmena gučijo meteorologi, vej so pa edne sobotne nauči držali že tradicionalni 13. slovenski bal (ples). Pravli so si: gostje so vsi zvekušoga s Sombotela, samo aj muzikant iz prekmurske vesnice Melinci leko pride. Snejg je milostivi biu, goslar je brž pa po lejpi poštijaj prišo, na žalost pa so mogli gostje z Mosonmagyaróvára bal dojpovedati.

Na pravi kajt pa so prišle plesice *Folklore upokojenk ZSM*, štere so na te večer koražno zaplesale pet porabski plesov. Na fudaj je ženske sprevalo *Boris Velner*; z njimi pa je prišla mentorica *Dragica Kolarič* ranč tak. Nastop upokojenk je z veseldjom gledalo kauli stau gostov, med njimi generalni konzul RS v Monoštru *Dušan Snoj*, profesor *dr. Karel Gadányi*, vodja sombotelskoga okraja *Gyula Csaba Göröz*, predstavnik sombotelske občine *Zsolt Solymosi*, domanji sombotelski Slovenci, njini madžarski padaške, ništerni Slovenci z drūge strani grajnca, Hrvati iz Sombotela pa eške iz Avstrije tō. Kak vsikšo leto, se je letošnji bal ranč tak začno z nautov »V dolini tihi«, plac za plesanje pa je že včasik na začetki puni biu.

Po dobroj večerdji se je začnilo

Porabske upokojenke so na bali včile plesat tō

Stoli so bili vse puno tombole

pravo veseldje. Flajsen goslar *Branko Petek* je igro pa spejvo koražne moderne pesmi, depa dosta slovenski valcerov pa polk tō. Zmejs so gostje gda pa gda plesali na rovačko muziko tō, čūli pa so se ništerni engleški šlageri ranč tak. Na parketi se je sūkalo staro in mlado, generacije so vkūper plesale. Kak vsikšo leto, je na etom bali tō „zapelo sombotelski cug“ kauli po dvorani, niške je nej smo na stauci ostati.

Tradicionalne tombole so letos pá napunile pet-šest stolov. Med vekšimi dari so bile ročno napravlene čokolade Livije Čer, lejpe papernate rauže sombotelske strine *Kristine Šulic* pa pleteni cejkar, šteroga so poslali strina *Ilonka Braunstein* z Gorenjoga Sinika. Ročno napravlene predmete so poslali eške iz Prekmurja, sploj pa so bili veseli tisti tō, šteri so tikvin oli dobili.

Malo kisnej pa se je začnilo pravo presenečenje: upokojenke iz Porabja so včile plesati domanje plese vse tiste, šteri so se za tau podali. Plesali so na priliki Rozinko, »ponjave šivati« pa gorički valcer.

Plesci so se dobro čūtili vse do konca bala, parket je biu vsikdar napunjeni z lidami. Depa gnauk se mora vse končati: gostje plesa so se trūdni, depa veseli napautili domau. Kak so minaule vōre, je pomalek začno snejg tō taminiti.

VISOK JUBILEJ MEŠANEGA PEVSKEGA ZBORA AVGUST PAVEL

Tudi v letu 2013 se bomo spomnili nekaterih pomembnih obletnic med Slovenci na Madžarskem. Na začetek moramo *postaviti* 75. obletnico Mešanega pevskega zbora Avgust Pavel na Gornjem Seniku, ki je najstarejša in v najširšem prostoru na Madžarskem, v

vezanih s Slovenci na Madžarskem bo letos kar precej, prek dvajset jih je v *dokumentaciji* mojega računalnika, vendar več podrobnosti o tistih, ki so temeljiteje posegle v narodnostno življenje in širši prostor ob meji.

Pomemben mejnik v Porabju sta postavili dve otvoritvi na

MePZ Avgust Pavel je bil ustanovljen leta 1938 kot cerkveni zbor. Sedaj ga vodi zborovodja Ciril Kozar

Sloveniji, Avstriji, Italiji in še kje, znana in priljubljena kulturna skupina, ustanovljena leta 1938 kot ženski cerkveni zbor.

Dolgo sta zbor vodila priljubljeni učitelj Andraž Čabai, od leta 1985 Marija Trifus, zdaj pa je zborovodja Ciril Kozar.

MePZ Avgust Pavel od leta 1971 poje na pevskem srečanju v Šentvidu, kar je pomembna informacija zato, ker so madžarski državljani na začetku sedemdesetih let s težavo dobili potni list za potovanje v Jugoslavijo in s tem seveda v Slovenijo. Živa *enciklopedija* in legenda pevskega zbora je gospa Vera Gašpar, ki poje v zboru več kot 60 let in verjetno ni izpustila nobenega od štiridesetih nastopov, kot se je Tabora slovenskih pevskih zborov v Šentvidu udeležil njen zbor.

Toliko, 75 let, je tudi stara sedanja, na starih temeljih zgrajena gornjeseniška cerkev.

Obletnic v Porabju ali po-

isti dan pred petnajstimi leti, in sicer otvoritev slovenskega generalnega konzulata in Slovenskega kulturnega in informativnega centra v Monoštru. Dosedanji generalni konzuli, dr. Zlatko Muršec, Marko Sotlar, mag. Drago Šiftar, so dodali pomemben del v narodnostno dogajanje in tudi h krepitvi sodelovanja in neposrednih stikov med ljudmi, niti ne tako davno ločeni z dobro varovano mejo, in z enako zavzetostjo se je dela lotil tudi aktualni generalni konzul Dušan Snoj. Ker ni namen tega zapisa podrobnejša analiza rezultatov dela vseh generalnih konzulov, naj bo omenjen zgolj eden, toda pomemben in viden uspeh dr. Zlatka Muršca. Prvi generalni konzul je mestnemu svetu Monoštra predlagal, naj sprejme sklep o postavitvi dvojezičnega topografskega napisa pred mestom. Odločitev je bila sprejeta s soglasjem in od tedaj prihajamo z vseh strani v mesto *Szentgotthárd/Monošter*.

Še kako zanimiva je zgodba o nastanku Slovenskega kultur-

in informativnega centra. Kaj vse je imel v mislih predsednik Zveze Slovencev Jože Hirnök, ko je prvič v Ljubljani omenil slovensko radijsko postajo, seveda ni znano, zagotovo ni vedel ali ni hotel znati, kako za tisti čas nalogo uresničiti. Kajti bilo je potrebno razreševati materialna vprašanja, kje bo imela radijska postaja prostore, in še težja, dokazati politikom v Budimpešti, zakaj želijo Slovenci imeti svoj radio, ko pa za to skrbi studio v Gyóru, slovenske oddaje pa pripravljajo v Sombotelu. Toda pustimo podrobnosti za drugič, tokrat zapišimo pobudo, da bi za radijsko postajo usposobili nekaj let zaprt tovarniški otroški vrtec, ki je začel počasi propadati. Prvi ogledi so pokazali, da je poslopje še dokaj dobro, vendar bi bilo dobro ob posodabljanju zgradbo razširiti, projektno zastaviti na novo ... in nastalo je, kar vidimo zdaj, vključno s pred petnajstimi leti prvim sodobnim hotelom v Monoštru. Težko bi našli sogovornika v Monoštru in Prekmurju, ki ne pozna Slovenskega doma in njegove vloge tako med Slovenci kot Madžari. Generalni konzulat in Slovenski kulturni in informativni center sta odprla tedanja predsednika Árpád Göncz in Milan Kučan, znana tudi kot zagovornika manjšinskih pravic.

Madžarski parlament je 7. julija 1993 sprejel Zakon o narodnih in etničnih manjšinah, po katerem so bile ustanovljene občinske in mestne narodnostne samouprave, ki sestavljajo Državno slovensko samoupravo s sedežem na Gornjem Seniku in vsekozi s predsednikom Martinom Ropošem. Po nastanku državnih narodnostnih samouprav so pri nekaterih manjšinah prenehale delovati narodnostne zveze, usta-

novljene leta 1990 kot samostojne narodnostne kulturne in tudi politične organizacije, med njimi tudi Zveza Slovencev. Slovenci so se odločili, da Zveza Slovencev ostane, z Državno samoupravo pa si bosta organizaciji delili delo in nalog ne bo zmanjkalo nobeni. Z leti se je pokazalo, da je bila poteza dobra, kajti res imata obe organizaciji dela dovolj ali celo preveč. Državna slovenska samouprava je od lani pristojna tudi na na-

zal veličino svojega duha in osebnosti – nekaj, kar ta čas tako zelo manjka v Sloveniji in na Madžarskem.

Končajmo v Sombotelu, kjer bo letos 10. narodnostni dan Slovencev, Hrvatov, Nemcev in Romov. Do leta 1990 smo poznali narodnostne dneve Železne županije, ki so jih organizirali izmenjaje slovenska, hrvaška in nemška manjšina, medtem ko so postali Romi ena izmed trinajstih manjšin šele leta

Vera Gašpar, živa enciklopedija in legenda gornjeseniškega Mešanega pevskega zbora Avgust Pavel, katerega članica je od najstniških, osnovnošolskih let.

rodnostno šolstvo v Porabju, kar je nedvomno ena njenih najpomembnejših in najzahtevnejših nalog.

Pred desetimi leti je izšla izjemno zanimiva knjiga *Mojih 90 let* tudi v Porabju priljubljenega goriškega župnika Ivana Camplina. Pokojni Ivan Camplin, ki se je kar sam odločil, da bo v narečju maševal v gornjeseniški cerkvi, ko ni bilo slovenskega župnika, je imel razgibano in ne ravno lahko življenje, zlasti med drugo svetovno vojno, pa tudi v letih po njej. Kljub vsem peripetijam, tudi zaporu v Budimpešti, je življenjske izkušnje opisal iskreno in brez zagrenjenosti, kar je redkost med avtorji, ki opisujejo svoje izkušnje v letih med drugo vojno. S tem je pokojni župnik Ivan Camplin, nekaj let tudi izseljenski duhovnik v Franciji, poka-

1993 z Zakonom o narodnih in etničnih manjšinah. (Kot zanimivost: na Madžarskem sta enakovredna termina Cigani in Romi, medtem ko je v Sloveniji beseda Cigan žaljivka za Rome in se javno ne uporablja). Na narodnostnih dnevih Železne županije, v Porabju so bile pogosto prireditve v Števanovcih pa tudi v drugih krajih, je bil poudarek tako na politični oceni uresničevanja manjšinske politike kot na predstavitvi narodnostne kulture, medtem ko je v Sombotelu v ospredju kultura in druženje v skanznu, kjer je od leta 2002 med ostalo značilno arhitekturo Železne županije tudi slovenska hiša, kopija nekdanje dimnice z Gornjega Senika. Vse od začetka imajo narodnostni dnevi v Sombotelu veliko podporo v vodstvu mestne občine.

ERNEST RUŽIČ

Pout 21. stoletja

Bratsko si deliti, kak je tou napravo sv. Martin

Deset lejt je minilo od te, gda so si v Franciji vözbrodili, ka bi dobro bilou, če bi napravili evropsko kulturno pout svetoga Martina Tourskoga, stera naj bi v dolžini 2500 kilometrov do 2016. leta povezala Sombotel, gde se je sveti Martin okauli 316 leta naraudo, in francosko vesnico Candes-Saint-Martin, ge je 8. novembra 397 mrau. »Ta vaša cerkev s trejmi zvoni se vidi daleč naokauli. Tüdi meni je kazala pout, gda sem pejški odo pa vašoj krajini,« je zbranin v kraji Sveta Trojica v Slovenskih Goricah ob otvoritvi prve slovenske etape Velke evropske poti sv. Martina Tourskoga (Via Sancti Martini) povedo Róbert Orbán, predsednik Kulturnega centra sv. Martin Tourski-Madžarska. »Želejm, ka bi ta pout zaživela in spunila cilje, povezovanje med lidami in kulturami, pa tüdi obnavljanje idej in načel, stero

med mešo blagoslovo Martinovo stopinjo, v klejti trojškoga kloštra na srce položo domanji župan Darko Fras. Direktor Evropskoga kulturnoga centra sv. Martin Tourski Antoine Selesse je raztolmačo, ka mora tüdi trinajsta kulturna pout, stero podpejra Svet Evrope, biti napravljena tak, ka de romare pa vse drüge, steri bi se podali na pout, vodila po takši poštijaj, ka najbolje ravno pripelajo do cilja. »Kelko se da, mora slediti rimskim poštijam in voditi skozi kraje, steri so povezani s svetim Martinom.

je ške povedo Antoine Selesse. »Na pouti od Sombotela do Zreč, duga je 400 kilomet-

Na Martinovi pouti je bilo postavljenih dosta informacijskih tabel

rov, smo postavili dosta takšij in ovakšij tabel, stero de popotnikom pomagale najti pravo pout. Tou smo leko na-

vodilni partner 1,5 milijona evrov vrednoga projekta. Pout se začne v Somboteli, gde so v župnišči svetoga Martina prenavili kapelico, na dvorišči Martineuma pa so napravili tematski park, steri kaže, kakšen je biu žitek v Savarii v Martinovij cajtaj. Pout te pela do Kermedina, od tam pa v Hegyhátszentmárton, Nádasd, Csöde, v Domanjševcaj pa pride prejk granice v Slovenijo. Od tam de se popotnik odpravo proti vesnicam Prosenjakovci, Motvarjevci in Kobilje, do Bukovniškega jezera in prejk Bogojine mimo Moravskih Toplic v Martjance. Na cejloj pouti, stera dé skozi Mursko Soboto in Tišino do Petanjec, gde prečka reko Muro in zapi-

pomagali pa smo urediti tüdi več različnih informacijskih romarskih centrov. Pripravili smo pou vöre dugi promocijski film, do konca januara pa de vöprišo ške štirijezični - napisani v slovenskom, madžarskom, nemškom in angleškom geziku - vodnik po pouti svetoga Martina,« je povedo Gönc. »Ideja svetoga Martina je vzajemna delitev. Romar ne more vsega nositi s sebov. Je odvisen od drügij. Tej, steri ga sprejmejo, z njim nika delijo. To je šoula vzajemnosti, solidarnosti in bratskega srečanja, na strerom sloni naša civilizacija,« je ške ena lejpa misel, stero je povedo pater Edvard Kovač.

Spominki, stero de lejko kúpili romari

Partneri v projektu Via Savaria so v lepau obnovljeni samostanski kleti pri Sveti Trojici v Slovenskih Goricah nazdravili s svojimi gosti

je zagovarjo sveti Martin. Skromnost (szérenység), solidarnost in pripravljeno deliti z drugimi so vrednote, stero v gnešnjij žmetnij cajtaj ešče kak nücamo,« je zbranin par minut po tistom, ka je pater dr. Edvard Kovač

Vrejdnost svetoga Martina je v vzajemni delitvi. Zatau, ka je tau nouva pout, škemo, ka de tau pout 21. stoletja. Na njoj nemo označili samo cerkve svetoga Martina, liki tüdi primere dobre prakse naravne in kulturne erbije,«

prajli v okviru čezmejnoga projekta, stero ga kratko ime je Via Savaria. V njega je bilou vključenih 15 partnerov iz Slovenije in Madžarske,« je raztolmačo Feri Gönc iz soboške Regionalne razvojne agencije Mura, stera je bila

sti Prekmurje, najdemo dosta zidin, izvirov in kapel, povezanih s svetim Martinom. Na štajerskoj strani do romari po Martinovi pouti najprva gorziskali Radence, od tam de njih pout vodila na Kapelo, gde so obnavili eno vinsko klejt, te pa naprej v Slovenske gorice, Maribor, na Vurberk in od tam do Ptujja, mimo term do občine Hajdina, vse do Ptujске gore, gde je glavno romarsko središče v severovzhodni Sloveniji. Prva etapa slovenskoga dela poti svetoga Martina se skonča v Zlakovi nad Zrečami. »Največ pejnez smo ponücali za obnavo samostanske klejti tü, gde smo gnes, v Sveti Trojici v Slovenskih Goricah,

Čiglij je cela pout ške nej označena, eni že zdaj premišlavlejo, ka bi se podali na dugo dugo pout do Francije. »Eden gospoud iz Budimpešte mi je glas dau, ka de za binkošne svetke šau na pout. Mouž in žena, evageličanska dühovnika iz sövera Nemčije, sta pravla, ka ta šla meseca junija. Za té falat poti, od Sombotela do Svete Trojice, človek nüca okauli devet dni. Romari, steri do prišli do vas, do že zmantrani. Če vas gorziščejo in si zaželijo malo počitka, jim, prosim, pomagajte,« je v Sveti Trojici domanje lidij zaproslo Róbert Orbán.

Silva Eöry

OD SLOVENIJE...

Janša obiskal Azerbajdžan

Premier Janez Janša se je mudil na dvodnevem uradnem obisku v Azerbajdžanu, kjer ga je ob gospodarskem ministru Radovanu Žerjavu spremljala še številčna gospodarska delegacija. Predsednik slovenske vlade se je z azerbajdžanskim kolegom Arturjem Rasizadejem v Bakuju dogovoril za oblikovanje slovensko-azerbajdžanske komisije, ki bo konkretizirala vse ideje in pobude za krepitev dvostranskega sodelovanja, naredila časovnico za naslednja štiri leta in sledila uresničevanju zadanih ciljev. Janša je dejal, da je Azerbajdžan za slovensko gospodarstvo in podjetja eden od šestih najbolj perspektivnih novih trgov. Izpostavil je, da je bilo v zadnjih nekaj letih izvedenih že več visokih obiskov in gospodarskih delegacij, kljub temu pa je blagovna in storitvena menjava ostajala na relativno nizki ravni. Slovenski premier se je sestel tudi z azerbajdžanskim predsednikom Ilhamom Alijevom.

Odločitve glede zapornikov v Guantanamo še ni sprejeta

Na ameriškem veleposlaništvu v Ljubljani so kot povsem neresnične označili navedbe nekaterih slovenskih medijev, da bosta v naslednjih nekaj tednih v Slovenijo prišla zapornika iz ameriškega zapora za teroristične osumljence Guantanamo na Kubi. Slovensko zunanje ministrstvo je zatrdilo, da vlada o tem vprašanju ni sprejela nobene odločitve. Kot so dodali, je bila sicer prošnja za pomoč pri zaprtju Guantanamo tema pogovorov med ameriški in slovenski predstavniki. V tem kontekstu je bila na predlog ministrstva za notranje zadeve v prejšnji vladi leta 2011 sprejeta novela zakona o tujcih, ki predstavlja pravno podlago za morebiten sprejem pripornikov iz Guantanamo v Sloveniji, če bi se slovenska vlada za kaj takšnega odločila. Vendar pa o tem ni sprejela nobene odločitve.

Že več kot tri leta prihaja v Porabje

Ko človek sreča v Porabju *Zlatko Gutman Kobal*, ima največkrat v roki kakšno ročno žago ali velike škarje in zelo navdušeno razlaga o tem, kako se pravilno obrežejo sadna drevesa. To seveda tudi pokaže. Tako je bilo to tudi 12.

Zlatka Gutman Kobal

januarja v Andovcih na delavnici v okviru projekta Upkač, ki jo je organizirala Razvojna agencija Slovenska krajina. Tam je nastal naš pogovor.

»Naše sodelovanje s Porabskimi Slovenci na temo t. i. revitalizacije kmetijskih površin, ki so bile nekoč sadjarske, traja že od leta 2009,« je povedala zmeraj nasmejana sodelavka Kmetijsko-gozdarskega zavoda Maribor na naše vprašanje, od kdaj sodelovanje s Porabci, in nadaljevala, »ali pa še celo eno leto prej, če dodamo vse ideje, ki smo jih premlevali in potem dorekli. V vseh teh letih se je oblikovala skupina, ki je več ali manj skoraj vedno prisotna in kaže veliko zanimanje. Zasadili smo nekaj sadovnjakov, nekaj smo jih očistili. Delo nam dobro gre od rok. Mislim, da bo nekje do leta 2020 nastala resnično velika sprememba, kajti zasaditev sadnega drevja je zasnovana tako, da se vključi celotno območje Porabja.

Vsako leto posadimo najmanj 2000 sadnih dreves, želeli bi si pa več. Upamo, da ti malo težji časi ne bojo preprečili naših načrtov.«

- *Vemo, da naša pokrajina zelo zarašča. Sadjarjem ste rekli v šali, da nam samo medved manjka.*

»Ja, ko smo zračne posnetke gledali po računalniku, resnično vam povem, skoraj nobene razlike ni med kočevskim območjem in Porabjem. Sama pa vem od svojih prednikov, ki so nekoč živeli tukaj blizu za mejo, da temu ni bilo tako. Ob teh obhodih, ki smo jih naredili v teh štirih, petih letih na vašem ozem-

lju, skoraj vedno najdemo ostanke zaselkov, starih hiš, gospodarskih poslopij, kleti... In ne potrebujemo veliko časa, da hitro razkrijemo, da so okoli vseh teh zgradb, se pravi kmetijskih gospodarskih poslopij v neposredni bližini vedno bili sadovnjaki. Kar je povsem logično. To je bil edini vir hrane. Pri vas v Porabju, tako kot na naši strani na Goričkem, uspeva prek 18 raznih sadnih vrst. Sedaj, ko se vozimo po teh cestah, tako glavnih kot manj glavnih, levo in desno nas obdajajo gozdovi in ta zadnja generacija smrekovih nasadov, ki so bili narejeni zaradi preprečevanja demografskega primanjkljaja, da se ljudje ne bi izseljevali in da bi ponovno začeli obdelovati zemljo.«

- *Kaj lahko prinese sadjarski projekt Porabcem?*

»Mi smo ugotovili in tudi dokazali, da je predelava sadja dohodkovno neprimerno bolj zanimiva. Pri tem bomo

Radi majo svojo krajino

Med lidami, steri so 12. januarja prišli v Andovce, ka bi se navčili, kak trbej sadno drejvdje obrezavati v zimi, smo vidli en nauvi obraz tō. *Števan Pinter* so prišli iz Monoštra, dapa ovak so bili doma z Gorenjoga Senika.

»Rad mam krajino, pa če vidim, ka je v krajini vse vreda, tisto me veseli,« so pravli, gda smo je pitali, kak tau, ka so prišli na delavnico. Obrezovanje nji briga, zatok, ka na Gorenjom Seniki majo par sadni drejv. »Dja sem že v Monoštri 35 lejt, dapa nazaj odim na Gorenji Senik, gde mam svojo rojstno ižo. Par djablan mam, malo košaline, grauzdje... Ta vō dem pa se tam baukše čutim kak v Monoštri, gde je auto za autonom, tau je meni malo dosta.«

- Ka delate s sadom, ka ga pripauvate?

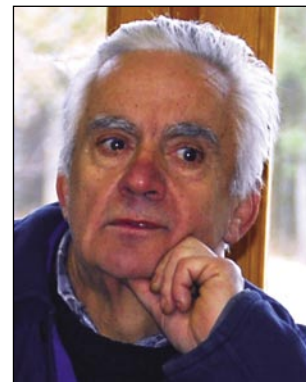
»Trno malo mam pa tisto te tak tapogejmo. Lani nika nej bilau, nej djabok, nej črešnje, nika.«

- Nauvo sadno drejvdje zatok tō sadite?

»Eno par mam, vsigdar je gledam, obrejžem. Dapa samo eno par, ka nemam velke parcele. Stari ram sem audo, pa sem eno leseno ižo naredo. Ešče mlajši so tistoga ipa radi bili. Eške moje deklina so prajle, 'oče, vej pa malo aj baude, pa mi mo tō ojdle pomagat'. Dapa zdaj one že tō mlajše majo pa je vse namé ostalo.«

Gospaud Pinter so bili doma na Janezovom brejgi na Seni-

ki. Kak so pravli, gnauksvejta je tam najmenje stau kuč bi-

Števan Pinter

lau, zdaj pa če deset geste, gde eške Slovenci živejo. Tam tō vse zarašča.

»Tistoga ipa je tam eške žitek biu. S Pešte so prišli pa gledali, kak lejpa je krajina. So se čudivali. Vse zorano, vredi meje, poti... Vse je vredi bilau. Dosta lidi je bilau, koražno lüstvo, dosta mladine, zdaj pa nič. Tavō dem, ka sem tam dau en leseni križ postaviti, pa nemam nikoga, s kim bi tam slovenski gučo. Samo Vaugri gesteu pa vsefele lüstva, ka se s tistimi več ne moreš slovenski pogučavati,« je pravo, pa se je vidlo, ka ga tau vejn-drik eške bole boli kak tau, ka krajina zarašča. Oči so se ma zarosile pa je brž odišo za drugimi, steri so že poslušali agronomkinjo iz Maribora, stera njim je raztomačila, ka s staroga drejvdja trbej vse dolazrezati, ka je mrtvo, aj leko nauve vejnje poženejo.

M. Sukič

vztrajali. Želimo si, da se nam uresničijo ti prvi tržni načrti predelave sadja, kajti takrat bodo ljudje v svoji neposredni bližini videli, doživeli, da je to tudi ena od možnosti. To je posebej zanimivo, kajti površine so v Porabju majhne. Sadjarska pridelava določenih vrst je lahko kvalitetna dopolnilna dejavnost. Tako za ljudi, ki 100-odstotno kmetujejo – takih je pri vas zelo malo, nekkih

2-3 odstotki – vsekakor pa za ogromno ljudi, ki imajo, hvala bogu, redno službo, bi lahko to predstavljalo pomemben vir dodatnega dohodka.« Zlatka Gutman Kobal meni, da nenazadnje bi travniški sadovnjaki in tudi novi nasadi veliko pomenili za okolje, spremenila bi se zunanja podoba pokrajine, kar bi pripomoglo tudi k razvoju turizma.

Marijana Sukič

Slovenci - a ne vsi - in besedilo državne himne

ŽIVÉ NAJ VSI NARÓDI!

Vélik slovenski pesnik, vélik tako, da je zanj slišal tudi marsikdo na Madžarskem, čeprav povsem naj ne bi držalo, da sta bila sodobnika s Sándorjem Petőfijem, kot je

ceno, tudi z manipulacijami, želijo imeti v himni še 5. kitico, ki se začne z verzom: *Bog živi vas Slovenke ...* Trikrat lahko ugibate, ali želijo vključiti v himno 5. kitico zaradi

najpogosteje slišati, (ampak bolj z Mihályem Vörösmartyem), s svojimi pesmimi za časa življenja (1800-1849) ni imel ravno sreče. Nekaterim so se zdele preveč ljubezenske, celo pohujšljive, drugim politično neprimerne, zato je marsikatero spremenil, popravil, skrajšal, preden je bila objavljena... Skoraj razumljivo, če že ne sprejemljivo, za tedanje čase... Kaj pa dan-današnji v Sloveniji? France Prešerna častimo in spoštujemo, dan njegove smrti 8. februar (ne 3. december, rojstni dan) je slovenski državni praznik, dan kulture. Do sem, kar se tiče Slovenije, vse lepo in prav, toda zatikati se je začelo pri 7. kitici njegove Zdravljice iz leta 1844. Po dogovoru in zapisanem v ustavi in konkretno v zakonu o grbu, zastavi in himni samostojne države Slovenije je postala 7. kitica Zdravljice tekst slovenske himne (sicer pa je celo pesem prvi za zbor priredil Stanko Premrl): *Živé naj vsi narodi, / ki hrepené dočakat dan, / da koder sonce hodi, / prepír iz svéta bo pregnan, / ko rojak / prost bo vsak, / ne vrag, le sosed bo mejak!* // Čeprav lepa, povedna, zgolj ta kitica nekaterim ni všeč in za vsako

besede »Bog« ali besede »Slovenke«... Tako si je ugledni slovenski pesnik in dramski igralec, s somišljeniki, ki mu je bil zaupan scenarij za lanski dan samostojnosti, zaman prizadeval, da bi zaigrali in zapeli 5. in 7. kitico, zato je za uvod v proslavo sam prebral 5. kitico, 7. pa je bila zapeta. Prav smešno je bilo, tudi na državni proslavi, ko so tik pred začetkom začeli iz zvočnikov peti Zdravljico. Zbrani, misleč da je himna, so vseh 8 kitic stali in nato zvedeli, da so poslušali vajo pevskega zbora. Potem se je proslava, seveda državna, z neposrednim radijskim in TV prenosom, začela, verjeli ali ne z uradno slovensko himno... In če bi avtorja zapisa vprašali, kako razrešiti zagato, bi iskreno predlagal, naj bo uradna slovenska himna celotno besedilo Zdravljice, in sicer zato, ker bi velika večina raje poslušala odlično pesem kot poznejše nakladanje uradnega govornika, politika. Vse najboljše bralkam in bralcem Porabja ob letošnjem kulturnem prazniku s Prešernovim verzom na kovancu za 2 evra: *Živé naj vsi naródi!*

Tekst in fotografija:
E. Ružič

Grad, 14. 1. 2013

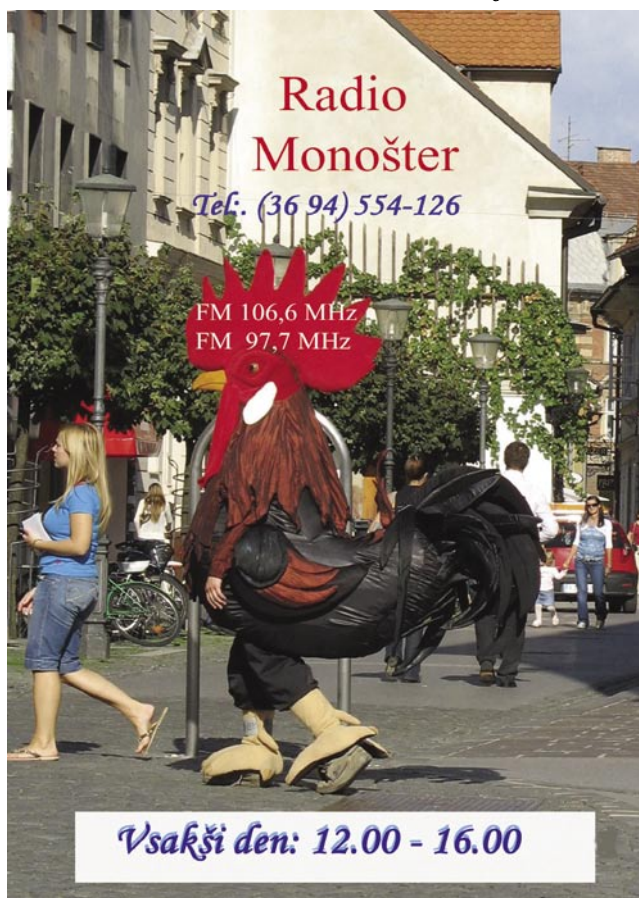
Srečanje trideželnega parka Goričko-Raab-Őrség

Krajinski park Goričko je v ponedeljek, 14. januarja 2013, na gradu Grad gostil srečanje direktorjev, županov in zaposlenih v upravah trideželnega parka Goričko-Raab-Őrség. Srečanje je bilo namenjeno dogovarjanju o izvedbi skupnih aktivnosti v letu 2013 in razpravi o tesnejšem sodelovanju v prvem evrop-

skem čezmejnem tridržavnem zavarovanem območju narave. Prisotni na srečanju so določili delo v treh delovnih skupinah, ki bodo v prihodnje še bolj okrepile sodelovanje na področju povezovanja šol, turizma in trajnostnega razvoja ter varstva narave. Letošnje jubilejno leto, 10. obletnica ustanovitve Krajinskega parka Goričko, bo obarvano z več javnimi prireditvami, ki se jim bosta pridružila tudi sosednja parka. Vrhunec skupnih aktivnosti bo med 23. in 26. majem, saj je 24. maj dan evropskih parkov.

Besedilo: Stanka Dešnik
Foto: Kristjan Malačič

... DO MADŽARSKE

Áder: moramo najti tisto, kar nas povezuje

Predsednik Madžarske János Áder je 14. januarja v Palači umetnosti v Budimpešti sprejel člane diplomatskega zbora na novoletnem sprejemu. V svojem nagovoru je izpostavil, da moramo najti večjo harmonijo, kot smo to mislili prej in kot je to pokazala tudi sedanja kriza. »Moramo najti sozvočje, kot smo ga našli v času združitve Evrope. Je precej resnice v tem,« je povedal predsednik Áder, »da se Madžari, čeprav govorimo isti jezik, velikokrat ne razumemo.« Dodal je, da to ni le madžarska lastnost, saj je podoben pojav srečal tudi v Bruslju pri drugih narodih. Velikokrat je bilo pomembneje, kdo ima svoj prav in ne to, kaj je resnica. Po njegovem mnenju je ta pojav težko ignorirati v javnem življenju, toda prav je, če se postavimo na stran resnice, in poiščemo tisto, kar nas povezuje, ne pa tisto, kar nas ločuje.

Vlada išče denar v švicarskih bankah

Po podatkih Ministrstva za nacionalno gospodarstvo je najmanj 1000 milijard forintov madžarskega denarja v tujih bankah, in ta na Madžarskem ni bil obdavčen. Nekateri viri govorijo celo o 1500 ali 2000 milijardah. Lani na koncu leta je poteklo obdobje t. i. davčne amnestije, ko so lahko vsi tisti, ki so imeli vloge v tujih bankah, le-te legalno prinesli domov, in so bile le 10-odstotno obdavčene. Na ta način se je na Madžarsko vrnilo 67 milijard forintov, državni proračun pa dobil 6,7 milijarde forintov davkov. Vse nadaljnje vloge Madžarov v tujih bankah želi vlada obdavčiti s 35-odstotnim davkom, tako se je odločila na seji 16. januarja. Ministrstvo za nacionalno gospodarstvo, Zunanje ministrstvo in Urad vlade so dobili za nalogo, naj izsledijo vloge v tujih bankah. Dogovorjeno je bilo, da se ustanovi delovna skupina, ki se bo začela pogajati s Švico, da bi banke izdale Madžarski podatke, ki so potrebni za identificiranje bančnih vlog.

Dja sem nej mejla nej mater pa nej očo

Človek bi mislo, ka bola strašnoga od tauga nega, gda dejte brez materé pa oče gorzraste. Dapa od tauga je ešče bola üše tau, gda maš mater, pa itak nejmaš materé, drügi te gorrani, zato ka te je mati zapistila. Žalostno, dapa tašo se je dostakrat zgaudio, pa se ešče zgodi tö. Deiksova Pirika, po možej Kollarits Istvánné, iz Varaša je očo nej poznala, pa mati se je tö nej spravljala z njauv, zato ka je fotiv (nezakonski otrok) bila. Osemnajset lejt je v Števanovci živela z babov, dočas ka se je nej oženila. Zdaj de nam od svoji mladi lejt, od svojga žitka pripovedjala.

- Pirika, vašo redno ime po dekliškom je Hujbert, ka je nej slovensko, od kec so bili vaš oča?

»On je iz Rábagyarmata bijo, dja sem ga ranč nej poznala, zato ka je v Avstralijo odišo, gda sem dja šest tjednauv stara bila. Tau je bilau štirde-setšestoga, gda sem se narauldila. Nikdar sem ga nej vidla, pa ranč sem nej bila najgari na njega. Gnauk so mi baba niši kejp kazali, dapa dja sem ga vküpsčejsala pa sem ga taličila.«

- Meli ste ešče sestro ali brata?

»Mejla sem ešče štiri, dapa tistim je že iz Židova bijo oča.«

- Njigvi oča je tö razliko delo med vami pa med drügimi mlajši, šteri so njegvi bili?

»Nej, on nikdar nej, dapa moja mati so z menov fejst grdi bili. Namé je nej marala, nika se je nej spravljala z menov, namé je baba gorraranila. Dja sem vsigdar z babov bila, tak kak če bi mater ranč nej mejla.«

- Vi ste kak dugo bili v Števanovci tam pri staroj materi?

»Gda sem osemnajset lejt stara bila, te sem prišla sé v Varaš k žlati, zato ka sem töj dobila delo.«

- Gde ste delali?

»Pri zidari se bila culager, te smo zidali Eva presso pa fabriko (Faáru gyár). Dja se majter mejšala pa cigle sem nosila vcuj zidarom. Te je trno dosta žensk delalo tam, zato ka drügo delo je nej trno bilau.«

- Ladali ste?

»Mujs je bilau, sto bi mena ovak pejneze dau, ka bi leko

živela, ništja nej. Potejm sem v Györ odišla na állami gazdaság (državno kmetijsko pose-

Piroška Kollarits z možaum

stvo), tam je tö nej bilau leko delo, okapali smo, želi, mlatili. Cejli den smo vanej bili na vročini, gda smo mlatili, te sem dja polagala.«

- Vi ste vsigdar bola tašo moško delo meli, kak tau?

»Dja sem se od dela nikdar nej bojala. Gda sem ešče mlada bila, te sem v Šolino gauštjo odla pa sem tak podirala boré, ka se je vse prašilo, pa te smo ešče vse z rokauv delali. Zaglazdo sem vrezala pa tisti baur je vsigdar taspadno, kama sem ga stejla pistiti. Istino, zdaj sem že sploj nanikoj, zato ka me noge trno bolijo, nej čüda, ka sem delala pa sem se mantrala.«

- Gda ste se oženili?

»Šestdesetpetoga se je dekličina narauldila, pa te drügo leto sva se oženila.«

- Kelko mlajšov mate?

»Pet dekel mam pa dva pojba. Zdaj je že samo najmenši doma, drügi so se že vse oženili. Kak sem že prajla, dja sem v cejlom življenji samo

delala, sedem mlajšov sem gorzranila pa dočas, ka sem leko, sem delala. Delala sem vse, kakšno koli delo je bilau, moško ali žensko. Tü v Varaši je bijo eden hotel, tam sem tö delala kak sobarica, postelino sem menjavala, prala, pucala. Dja sem rejsan dosta delala, dapa nikdar sem nej tröjdna bila, dja sem tau nikdar nej poznala. Dja sem tak bila kak žrdjavi vrag, dapa zdaj več nej. Tak me tau mantra naj-

bola, ka že ne ladam tak delati. Šestdesetšest lejt sem stara, dapa že davnik sem v penziji kak invalid.«

- Vaš mauš je iz Varaša biu?

»Nej, samo potistim je sé prišo, ka sva se oženila, on je iz Sombotela. On je na kancelari delo pa s cugom se je vozo, mi smo se pa na Vasalja vozili, tak smo se te na cugi spoznali.«

- Gde ste vi bili z babov, gda ste ešče doma v Števanovci bili?

»V ednoj iži sva z babov vküper bile, če si tak nazaj mislim, trno srmačka lejta so tau bile. Srmač baba je sedemdesetsedmoga leta mrla, tau je mena tak bilau, kak če bi ma rejsan mati odišla. Mati je zdaj tri lejta mrla, aj vrag tam vzeme, gde je.«

- Ka je vam mati naprajla, ka ste tak čemerni na njau?

»Ona je nej taša bila, kak če bi pet mlajšov mejla, liki samo štiri. Če je kaj prinesla mlajšom, te samo tistim štiram, namé vönjala, kak če bi ranč

nej njeno dejte bila.«

- Zaka?

»Zato, ka sem dja fotiv, je vsigdar prajla. Ka se dja do tauga mejla, nikanej, ona sama sebe bi leko krivoga držala, ka je taša bila, pa nej namé. S tistimi štirimi, ka so njeni bili, dja nika ne držim, ranč ne gučim, zato ka so že ranč taši, kak je mati bila.«

- Meli ste kaj veseloga tö v življenji?

»Pa vejš, ka sem zato mejla, gda sem ešče mlada bila. V Števanovci v krčmej smo se mi tak veselili kak vrag, gda je veselica bila. Bilau tak, ka sem vrkar na stauli plesala pa spejvala tak, ka je vse štrmelo. Dja sem trno rada plesala, gda so začnili špilati, te sem že na srtela bila pa cejlak do zazranka. Dapa drügi den stanti trbelo pa delat titi, te je že zato nej bilau tak veselo. Te nas je telko mladi bilau, ka je krčma vse puna bila, dapa tašo je nikdar nej bilau, ka bi se bili, kak je tau šega gnesden.«

- Vi že dugi čas v Varaši živete, dapa ešče itak fejst dobro gučite slovenski.

»Materni dzejik ne moraš pozabiti, tašo aj meni niške ne guči. Samo taši pozabi, šteri neške gučati. Dja, če se s Števanovčari srečam, te furtuma se slovenski pogučavam pa spitavam, kak so kaj, ka je kaj nauvoga, zato ka me briga, ka je v mojoj rojstnoj vesi.«

- Vi se po iži tak zovéta, ka Deiksovi, ka tau znananöjva?

»Baba so tak tjöjpili tisti ram, pa tisti, šteri so odali, so Deiksovi bili, tak smo te mi tö Deiksovi gratali. Dapa tau, ka znananöjva, tau ne vejim.«

- Nejste si zmišlaval, ka doma v Števanovci ostanete?

»Nej, bola na tejm, kak najprvin leko kraj od dauma dem, zato ka sem nej mogla vöprstati ednoga nej. Zato ka dja, če tak gledamo, sem nej mejla nej mater pa nej očo. Dja sem materi ešče na pokapanje nej üšla. Dostakrat so mi prajli, zaka ne žalivam, zato, sem prajla, ka je ona nej bila moja mati, zaka bi te žalivala.«

- Brezi starišov je zato dosta žmetnejše bilau, nej?

»Telko ka so se nej spravljali z menov, ovak nika mi je nej falilo. Zvün mene je dosta taši bilau, šteri so nej meli očo ali mater, tak ka zato sem nej bila sama. Tau istino, ka dja z daumi ešče ednoga filera sem nej dobila, sprvoga ešče djesti smo si nej mogli stjöjati, zato ka smo nej meli špajerta. Dapa pomalek sem vse spravila, ka nam je trbelo, pa sedem mlajšov sem ešče gorzranila. Pa če bi ešče tau vse nej dojšlo, te je ešče vnukica tö pri mena gorzrasla, zato ka hči go je državi dala, dapa dja sem tau nej njala, pa sem go k sebi vzela. Vidiš, taši je žitek, srmačka je tö ranč tak zopojdla kak dja.«

Karči Holec

Zveza Slovencev na Madžarskem	Novice	Programi, prireditve
<p>Zveza Slovencev na Madžarskem Magyarországi Szlovének Szövetsége</p>		
<p>Zveza Slovencev na Madžarskem</p> <p>Gardonyijeva 1 9970 Monošter/Szentgotthárd Telefon: 00 36 94 380 208 00 36 94 552 596 E-pošta: info@zveza.hu</p>		<p>zveza.hu</p>

PRIPOVEJSTI VESELOGA FUDAŠA

Skur niške je nej vedo, kak se zové. Vsikši pa ga je pozno. Skur niške je nej vedo, kelko je star. Vsikši je samo vedo, ka je na toum svejti. Skur niške je nej sejdo, gda je svoje fude raznok potegno. Skur niške je nej vedo, kak dolgo že igra. Niške pa je nej sneni grato, gda je začno pripovejdati svoje prpovejsti. Leko, ka so se za istino zgodile, leko pa, ka nej. Depa, vsigdar ostanejo prpovejsti veseloga fudaša.

Krivica

Veseli fudaš se je namejno malo koulakvrat ojditi. Takše vole je biu. Tak njemi je dobro spadnolo. Nej je drugoga dela emo pa je šou tak vcejlak po svoje. Stavlo se je na vsej tistij mestaj, za stere je vedo, ka ga radi majo pa ga poštvlejo. Vej pa je tou vseposedi. Tou, ka ga radi majo pa ga poštvlejo. Tak se je stavo pri ednom pajdaši, tadale pri mladi vertinji, pri ednom dobrom poznanci pa po tejm včasim pri malo bole staroj vertinji pa tak tadale. Ka je delo na tom svojom langanji? Nika. Na, tou se samo tak pravi, ka nika. Vseposedi se je tak malo dola vseu, se malo zgučavo pa po tejm tadale. Vejn, bi eške tadale šou, če bi nej pri ednom rami bole duže sejdo. V tom rami je doma biu samo eden možakar. Nej stari pa nej mladi, nin zmejs so se njemi lejta stavila.

»Ti, veseli fudaš, vsigdar samo dobro volo koulakvrat nosiš. Če si s fudami ali brezi nji, vsigdar vejš človeki sunce v srcej gor vužgati,« je té možakar srejdjni lejt začno na glas broditi. »Pa mi dun povej, so te vsigdar vsi radi meli ali pa nej. Ali pa je gda bole ovak bilou. Ge si brodim, ka nikak nej moglo biti kak ovak.«

Veseli fudaš je oči bole nut v sebe potegno. Kak bi nut v sebi isko nika takšoga, na koj sploj neške broditi. Oči so njemi nazaj tavō stoupile, njemi gratale tak malo moutne.

»Ja, bilou je, kak bi nej bi-

lou. Ne vejm, tau pa ne vejm, zakoj. Če po istini povejm, ranč več neškem o tejm nika znati. Neškem, ka mi je nej dobro gé, gda mi tou na pamet pride. Depa, povejm, leko de mi dūša bole lejka gratala,« si je zdejno pa oči so menje moutne bile. »Z bando smo ojdili od rama do rama. Ranč tak, kak ge zdaj ojdim. Z veselimi nou-tami smo vküper zazavali na veliko gostüvanje. Skur smo že zgotouvali. Eške tri ali štiri rame smo mogli oboditi. Dola smo meli spisano, v steri mestaj, pri steri ramaj se moramo staviti. Pa smo se pri tistom rami stavili tō. Tam se je držala ena velka držina. Na, eške gnesden tam živejo. Pride-mo na dvour. Naše noute so se čüle daleč, daleč ta više brgouv. Vertinja prinese piti pa gesti. Mi igramo, kak bi slejgnje bilou. Na, dun enjamo, ka pozvanje tadamo. Eške prva sam kaj povedo, že me je vert dola stavo. Groubo me je dola stavo. Pa nej me je najbolje lepou gledō. Začno je s tejm, ka un tou nema rad. Nema rad, ka neške za pejneze kouli ojdi pozvanje delat. Pravo je, ka sam ge za tou delo plačani. Pa je eške pravo, aj z dobre vole priden, nej pa ka me neške za tou plača, ka mi pejneze da. Gledō sam ga pa nej vedo, ka naj njemi nazaj povejm. Na, dun sam njemi pravo, ka je muzika moj žitek pa ka s toga živejm. Nika je nej sto od toga čüti. Tadale sam njemi

tumačo, kak ge dobro volo s seuv nosim. Ja, za tou mi nekak plača, ka je tou moj krüj gé. Bole sam njemi tumačo, menje me je poslūšo. Trno krivo mi je bilou pri srcej. Tak, ka sam ga mogo pitati. Pito sam ga, če un zemlo rad ma, zemlo, na sterōj dela. Pravo je, ka jo trno rad ma. Na, sam njemi pravo, te pa ti tō ne odavaj svoje zrnje, če zemlou tak rad maš. Ta daj zrnje tistomi, steri je lačen gé. Depa, kak boš po tejm pejneze slüžo. Eške bole čemerno me je pogledno. Tak me je pogledno, ka bi se najraj v zemlou pogrozno. Depa, nej sam se pogrozno. Srcé pa me je dun bolelo. Tak me je bolelo, ka so moje fude več nika veseloga nej vōdjale. Samo so eške takše skuznate noute igrate. Odišli smo s tistoga dvoura. Od verta rejč je za meuv ojdila. Vej pa ge san fudaš!? Ge drugo ne vejm delati! Tou je moj krüj! Tak sam gučo sam sebi. Sam si tak gučo, samo aj mi srce pa vola na mesto stoupi.«

»Pa po tejm?« ga je pito možakar.

»Nika,« si je zdejno veseli fudaš. »Vcejlak nika. Gor san prišo, ka ništarni vidijo vcejlak ovak, kak pa je za istino. Potejm sam si več nej k srcej gemau. Nejsam si k srcej gemau tou, ka mi je tak krivo spadnolo.«

Pa rejsan! Oči veseloga fudaša so čiste gratale, bistre kak rosa. Leko, ka njemi je ranč tou trbelo. Ranč tou, ka nekomi povej, kak se njemi je krivica godila.

Pismo iz Sobote

50 %

Ja, zdaj trbej po bautaj lejtati! Vse je bole falo, vse je skur kšenk. Po slovenski se takšomi odavanji pravi ka razprodaja. Tou znamenüje, ka se vse raznok oda. Ja, leko, ka se oda. Leko, depa, samo po tejm, če stoj küpi. Vsi vejmō, ka nas je zaodilo pa ka se godi v tej našoj materi Evropi. Pri njeni sinouvaj pa čerkaj je eške bole lagvo. Istina, ka se 50 % trno lepou čüje. V prejšnji lejtaj so baute do zadnjoga centimetra pune bile vsej tisti, ka so škelo kaj bole falo küpiti. Ka pa gnes? Ja, gnes so baute bole prazne. Istina, ka lidgé odijo küpüvat, depa, neje tou tisto, ka bautoši čakajo. Čakajo pa, ka vse do zagnjoga odajo.

Moja tašča Regina, trno čedna ženska, bi tō po tej bautaj škela ojditi, depa, depa ... Ja, v buksi ranč telko pejneze nega, ka bi si kaj poštenoga leko küpila. Kak pa bi bilou kak ovak, če pa je vse drugo tak drago gratalo, ka nika penjez za razprodajo ne ostane. Pa je zatoga volo trno žalostna gratala. Tak žalostna, ka je za nikšno delo nej bila. Tak žalosna, ka je ranč mene nej na rejđ gemala. Če pa je po bautaj ojdila. Gor je obrnola dvajsti baut z gvantom, s cipelami, S piskrami pa luncami pa eške tiste druge, ka vsefele odavlejo. Tam je gor pišla, ka vse si ne more küpiti. Pa gda je na tou gor prišla, jo je ta velka žalost za šinjek zgrabila. Moram prajti, ka nej samo njou. Neje una edina, ka go žalost vmarja. Brodim si, ka je tou že vsikši drugi človek v našoj Soboti pa eške nindri indri ranč tak.

Ta žalost se vidi v krčmaj tō. Une so gé na pou prazne. Tisti, ka pa so tam nut pa neškejo tavō. Tou je gé poznana filozofija: če vse vrag gemle, aj vrag vzeme eške slejgnji filer! Je pa istina, ka bi si krčmarge tō mogli kaj vōzbroditi. Vej pa baute so šle doj za 50 %, zakoj krčmari tō nejdejo. Tou je eto pravo v krčmej eden moj poznanec.

»Potejm bi krčme gvüšno do vreka pune bile. Vej pa té eden mejsec je nej bi vrag vzeu. Škem prajti, eške bole bi prislüžili. Kak bi ovak bilou, vej bi pa več oudali. Tou je gé logika, ka nej?«

Krčmarica Majda ga je gledala pa se naraji smedjala. Se je smedjala pa njemi za eden čas začnila tumačiti, ka una tou brž naredi, depa...

»Depa, aj najprva porcije tō na 50 % dola pistijo. Potejm bi dobro bilou, ka ge pijačo tō za polonje bole falo dobim pa elektriko aj ranč tak plačam pa eške kaj bi se najšlo. Ja, podje moji, leko se zgučimo, depa, kak povejdano. Aj mi uni vse dola pistijo pa ge tō doj spistim. Vsi vi pa vejte, ka naša država nede mejla nikšne razprodaje. Ranč ovak una dela. Vsikši mejsec nam porcije pa vse drugo gor zdigavle. Tak leko samo vüpanje mate, ka mo ge za 50 % menje pijačo začnila računati. Leko mate vüpanje, depa, zamansko vüpanje. Ka pa te malo boukše vole, vam eno rundo ge vöplačam.«

Tak je prajla naša Majda, pa je potejn rač tak bilou. Moški pa podje smo tak veseli bili, ka smo po njenoj rundi začnoli naročavati eden prejk drugoga. Pili smo, dokejč Majda nej krčmou doj zaprla. Zatoga volo so žepke bole prazne ostanole. Na drugi den sam s prazno žepko računō, kak aj zdaj küpin kaj za gesti, kak aj plačam elektriko, kak aj mlajšom kaj v žepko dejem pa vse takšo mi je ojdilo po glavej. Nika, sam si pravo! Nika, od gnes dale mo mogo šparati. Geli mo 50 % menje. Segrejvali tō za telko menje, večer pa si sploj več nemo svejtiti. Zdaj je gé tou tak. Pa vse tou zavolo ene Majdine runde. Zavolo njé sam ge tō prišo na 50 %.

Miki Roš

Miki

